5) Прилагателни имена и местоим. даже и причастія, кога се ставатъ въ предложеніе гр., полагатъ членъ, а кога се подлагатъ – нѣтъ; напр: Сѝновле твоѝ сѝрии, Судіе твоѝ слѣпи. Блѣнъ сѫдъ; треклѧ вѣнца прекрасныи. Слѣпїи прозрѣютъ, хрѧмыи хождютъ, прокажени очищаютсѧ, глухїи слышатъ, мертвыи возкрѧютъ, и нищїи благовѣствуютъ. Нкога е опредѣленіе и много нѣкога полагатъ. Замѣтно іоще, че, дето въ Св. Писаніе има предъ прилагателни чл. членъ у Грѫцкія текстъ, тамъ повечто въ славян. языкъ опущеніе то е обратно, напр: ἀληθινὸν (τὸ τυφλὸν.) Привечерѣющемѹ вѣку слѣпа (τοῦ τυφλοῦ).

Замѣт. Имена и несклоненія прилагателни и причастія, кога се въ предложеніе чрезъ съществително, или подлежащо дѣйт или допълненія, всегда се полагатъ въ среденъ родъ; напр: Паѣзное нѣтъ въпросите. Прелюбвная глаголимаѧ о тебѣ. Кто сіи совѣщаютсѧ на Тирѣ? Возлюбленныѧ извѣщенныѧ во Іерусалимѣ.